

Księga Joela i laodycejski Kościół Adwentystów Dnia Siódmego - Numer trzydziesty czwarty

Jeff Pippenger

2026-01-27

Numer trzydziesty czwarty

Aby mógł zabrzmieć głos na pustyni, musi istnieć pustynia. W lipcu 2023 roku zaczął rozbrzmiewać głos wskazujący, że Lew z pokolenia Judy wówczas odpieczętował objawienie swojej Osoby, przedstawione w pierwszym rozdziale Księgi Objawienia. Rozczarowanie Sabatu, 18 lipca 2020 roku, zapoczątkowało trzy i pół dnia z jedenastego rozdziału Księgi Objawienia, które zakończyły się w Sabat, 30 grudnia 2023 roku. Tego Sabatu, po raz pierwszy od lipca 2020 roku, Future for America przemówiło publicznie na spotkaniu na platformie Zoom.

Od tego momentu Objawienie Jezusa Chrystusa otwierało się stopniowo. Zaczęło się od objawienia słowa «prawda», które następnie rozpoznano jako reprezentujące strukturę trzech etapów, wyznaczonych przez pierwszą, trzynastą i dwudziestą drugą literę alfabetu hebrajskiego; litery te, zestawione razem, tworzą słowo «prawda». Te trzy etapy, ujęte w strukturze słowa «prawda», stanowiły starą prawdę, osadzoną w nowym kontekście.

Od lat ukazywaliśmy, że trzy etapy — dziedzina, Miejsca Świętego i Miejsca Najświętszego — są równoległe do trzech dzieł Ducha Świętego: On na dziedzińcu przekonuje o grzechu, w Miejscu Świętym objawia sprawiedliwość, a w Miejscu Najświętszym dokonuje sądu. Wskazaliśmy, że te trzy etapy przejawiają się w całym Słowie Bożym, jednak wszystkie te rozumienia zostały uwydatnione w ramach „prawdy”, począwszy od roku 2023. Wzięcie starej prawdy i umieszczenie jej w nowej ramie prawdy to właśnie czyni Chrystus, gdy stopniowo odpieczętowuje swoje Słowo. „Pustynia”, która zakończyła się w 2023 roku, oznacza proroczy „czas końca”, kiedy prorocstwo zostaje odpieczętowane. Tym prorocstwem jest objawienie Jezusa Chrystusa, który jest „Prawdą”.

W czasach Zbawiciela Żydzi tak przykryli drogocenne klejnoty prawdy rumowiskiem tradycji i baśni, że nie sposób było odróżnić prawdę od fałszu. Zbawiciel przyszedł, aby usunąć rumowisko przesądów i długo pielęgnowanych błędów oraz osadzić klejnoty Słowa Bożego w oprawie prawdy. Co uczyniłby Zbawiciel, gdyby przyszedł do nas teraz, tak jak przyszedł do Żydów? Musiałby wykonać podobne dzieło, usuwając rumowisko tradycji i ceremonii. Żydzi byli bardzo poruszeni, gdy czynił to dzieło. Utracili z oczu pierwotną prawdę Bożą, lecz Chrystus ponownie ją ukazał. Naszym zadaniem jest uwolnić drogocenne prawdy Boże od przesądów i błędów. Jak wielkie dzieło zostało nam powierzone w Ewangelii! Review and Herald, 4 czerwca 1889 r.

Jest naszym zadaniem „uwolnić drogocenne prawdy Boże od przesądów i błędów” oraz „osadzić klejnoty Słowa Bożego w ramach prawdy”. W roku 2023 Pan wprowadził ramy prawdy w strukturze reprezentowanej przez słowo „prawda”. Te ramy ukazują „pierwotne” prawdy „Boże”.

"Pył i śmieci błędu zasypały drogocenne klejnoty prawdy, lecz pracownicy Pana mogą odkryć te skarby, aby tysiące spoglądały na nie z zachwytem i bojaźnią. Aniołowie Boży będą przy pokornym pracowniku, udzielając łaski i boskiego oświecenia, a tysiące zostaną skłonione do modlitwy wraz z Dawidem: 'Otwórz oczy moje, abym oglądał dziwy zakonu twego.' Prawdy, które przez wieki były niedostrzegane i lekceważone, rozblyszną z rozświetlonych kart świętego Słowa Bożego. Ogólnie rzecz biorąc, kościoły, które słyszały, odrzuciły i podeptały prawdę, będą postępować jeszcze bardziej bezbożnie; lecz 'mądrzy', ci, którzy są szczerzy, zrozumieją. Księga jest otwarta, a słowa Boże docierają do serc tych, którzy pragną poznać Jego wolę. Przy głośnym wołaniu anioła z nieba, który przyłącza się do trzeciego anioła, tysiące przebudzą się z odrętwienia, które trzymało świat przez wieki, i ujrzą piękno i wartość prawdy." Review and Herald, 15 grudnia 1885.

"Robotnicy Pana", którzy są "mądrzy" i "uczciwi", "zrozumieją" i "odkryją" "skarby, aby tysiące spoglądały na nie z upodobaniem i z czcią". Niestety dla adwentyzmu laodycejskiego to nie oni budzą się ze swego odrętwienia na skutek głośnego okrzyku trzeciego anioła, gdyż jest to ustawa niedzielna, a to jest o wiele za późno, by adwentyzm się przebudził. Robotnicy jedenastej godziny budzą się ze swego "odurzenia" "na skutek głośnego okrzyku anioła, który przyłącza się do trzeciego anioła" przy rychło nadchodzącej ustawie niedzielnej. Od roku 2024 "Prawdy, które przez wieki były niedostrzegane i lekceważone", rozblyszają "z rozświetlonych kart świętego Słowa Bożego".

W Księdze Izajasza 22,22 Eliakim otrzymuje klucz, a w Ewangelii według Mateusza 16 Piotr otrzymuje klucze do królestwa.

Położę na jego ramieniu klucz domu Dawida; gdy on otworzy, nikt nie zamknie; gdy on zamknie, nikt nie otworzy. Izajasza 22,22.

„Klucz” jest dany Filadelfii, gdyż jest to jedyne inne miejsce w Piśmie Świętym, w którym wspomina się o kluczu otwierania i zamykania.

A do anioła Kościoła w Filadelfii napisz: To mówi Święty, Prawdziwy, ten, który ma klucz Dawida, który otwiera, a nikt nie zamknie; i zamyka, a nikt nie otworzy. Znam twoje uczynki: oto postawiłem przed tobą otwarte drzwi, których nikt nie może zamknąć, bo masz niewielką moc i zachowałeś moje słowo i nie zaparłeś się mego imienia. Objawienie 3:7, 8.

Podczas ostatniego spotkania ze spierającymi się Żydami Chrystus postawił pytanie, na które Żydzi nie mogli udzielić odpowiedzi.

Gdy faryzeusze się zebrali, Jezus zapytał ich: Co sądzicie o Mesjaszu? Czyim jest synem? Rzekli mu: Syn Dawida. On rzekł do nich: Jakże więc Dawid w Duchu nazywa go Panem, mówiąc: Rzekł Pan Panu memu: Siądź po prawicy mojej, aż położę nieprzyjaciół twoich jako podnózek stóp twoich? Jeśli więc Dawid nazywa go Panem, jakże jest jego synem?

I nikt nie zdołał odpowiedzieć mu ani słowem, ani też od tego dnia nikt nie odważył się już więcej zadawać mu pytań. Mateusz 22:41-46.

Żydzi nie byli w stanie zrozumieć proroczej relacji między Dawidem a Chrystusem, gdyż brakowało im proroczych kluczy do zrozumienia biblijnego języka „linia po linii”. Chrystus zakończył Swoją rozmowę z Żydami, wskazując, że ich ślepotą wynikała z niezdolności do właściwego rozdziałania Słowa prawdy. Wcześniej wskazał, że gdyby rozumieli Mojżesza, rozumieliby Chrystusa, lecz nie rozumieli Pism, których, jak twierdzili, strzegli i bronili.

"Klucz" "domu Dawida" został dany millerystom, którzy stanowili zbór w Filadelfii. "Klucz" był ruchem reformacyjnym, przedstawianym przez otwieranie i zamykanie drzwi. Od 1798 aż do 1863 ruch millerowski przeszedł od doświadczenia Filadelfii do doświadczenia Laodycei, przechodząc zarazem od ruchu do kościoła. Dnia 19 kwietnia 1844 roku otwarto drzwi i zamknięto drzwi, tak jak 22 października 1844 roku otwarto drzwi i zamknięto drzwi, tak jak w 1863 roku otwarto drzwi i zamknięto drzwi.

Eliakim posiadał klucz, lecz Piotrowi zostały dane „klucze”. Klucz w liczbie pojedynczej stanowił zamknięte drzwi roku 1844.

"Zagadnienie świątyni było kluczem, który otworzył tajemnicę rozczarowania z roku 1844. Odsłoniło ono pełny, wewnętrznie powiązany i harmonijny system prawdy, ukazując, że ręka Boża kierowała wielkim ruchem adwentowym, oraz objawiając obecny obowiązek w miarę, jak wydobywało na światło dzienne stanowisko i dzieło Jego ludu." Wielki bój, 423.

Zagadnienie świątyni było kluczem, który otworzył zamknięte drzwi roku 1844, lecz Piotr również otrzymał klucze królestwa.

A Jezus, odpowiadając, rzekł do niego: Błogosławiony jesteś, Szymonie, synu Jony, bo nie objawiły ci tego ciało i krew, lecz mój Ojciec, który jest w niebie. A ja ci powiadam: Ty jesteś Piotr i na tej opoce zbuduję mój Kościół; a bramy piekielne go nie przemogą. I dam ci klucze królestwa niebieskiego; cokolwiek zwiążesz na ziemi, będzie związane w niebie; a cokolwiek rozwiążesz na ziemi, będzie rozwiązane w niebie. Mateusz 16:17-19.

Linia po linii, Filadelfia, ostatnia oblubienica przymierza, reprezentowana przez Piotra, otrzymuje klucz domu Dawidowego, jak również klucze królestwa niebieskiego. Klucz domu Dawidowego jest ostatnim zagadnieniem, w sprawie którego Jezus prowadził polemikę z faryzeuszami.

Gdy faryzeusze się zebrali, Jezus zapytał ich: Co sądzicie o Mesjaszu? Czyim jest synem? Rzekli mu: Syn Dawida. On rzekł do nich: Jakże więc Dawid w Duchu nazywa go Panem, mówiąc: Rzekł Pan Panu memu: Siądź po prawicy mojej, aż położę nieprzyjaciół twoich jako podnóżek stóp twoich? Jeśli więc Dawid nazywa go Panem, jakże jest jego synem?

I nikt nie zdołał odpowiedzieć mu ani słowem, ani też od tego dnia nikt nie odważył się już więcej zadawać mu pytań. Mateusz 22:41-46.

Zagadnienie Dawida i jego Pana jest właśnie tym, od czego Piotr rozpoczyna w dniu Pięćdziesiąticy w Wieczerniku o trzeciej godzinie. Zagadnienie, które zamknęło drzwi dialogu między faryzeuszami a Chrystusem, jest kluczem, którym Piotr otworzył drzwi Wieczernika w dniu Pięćdziesiąticy.

Albowiem Dawid nie wstąpił do niebios; lecz sam mówi: Pan rzekł do Pana mego: Siądź po prawicy mojej, aż położę nieprzyjaciół twoich jako podnózek stóp twoich. Niechże więc z całą pewnością wie cały dom Izraela, że Bóg uczynił tego samego Jezusa, którego wy ukrzyżowaliście, zarówno Panem, jak i Chrystusem.

A gdy to usłyszeli, ugodzeni w sercu, rzekli do Piotra i do pozostałych apostołów: Mężowie, bracia, cóż mamy czynić?

Wtedy Piotr rzekł do nich: Nawróćcie się i niech każdy z was zostanie ochrzczony w imię Jezusa Chrystusa na odpuszczenie grzechów, a otrzymacie dar Ducha Świętego. Albowiem dla was jest obietnica i dla dzieci waszych, i dla wszystkich, którzy są z daleka, tyłu, ilu Pan, Bóg nasz, powoła. I wieloma innymi słowami składał świadectwo i napominał, mówiąc: Ratujcie się z tego przewrotnego pokolenia. Ci więc, którzy z radością przyjęli jego słowo, zostali ochrzczeni; i tego samego dnia przyłączono do nich około trzech tysięcy dusz. Dzieje Apostolskie 2:34-41.

Piotr miał klucze, by związywać i rozwiązywać, a gdy to czynił, niebo zgadzało się z jego działaniem. Piotr reprezentuje współdziałanie Boskości i człowieczeństwa w dziele odpieczętowania prawd Słowa Bożego. Gdy te prawdy zostają odpieczętowane, są ukazywane jako poznanie.

Klucz poznania w czasach Chrystusa został zabrany przez tych, którzy powinni byli go dzierżyć, aby otworzyć skarbiec mądrości zawartej w Pismach Starego Testamentu. Rabini i nauczyciele w istocie zamknęli królestwo niebieskie przed ubogimi i cierpiącymi, pozostawiając ich na zatracenie. W swoich naukach Chrystus nie przedstawiał im naraz wielu rzeczy, aby nie zamącić ich umysłów. Każdy punkt czynił jasnym i wyraźnym. Nie wzgardził powtarzaniem starych i dobrze znanych prawd zawartych w prorocत्वach, jeśli miały służyć Jego celowi wpajania idei.

Chrystus był twórcą wszystkich starożytnych klejnotów prawdy. Przez działanie nieprzyjaciela prawdy te zostały usunięte z należnego im miejsca. Zostały odłączone od swego właściwego położenia i osadzone w ramach błędu. Dzieło Chrystusa polegało na tym, by na nowo uporządkować i utwierdzić te drogocenne klejnoty w ramach prawdy. Zasady prawdy, które On sam dał, aby pobłogosławić świat, za sprawą szatana zostały pogrzebane i pozornie znikły. Chrystus wydobył je z rumowiska błędu, tchnął w nie nową, żywotną moc i nakazał im jaśnieć jak drogocenne klejnoty oraz trwać niewzruszenie na wieki.

Sam Chrystus mógł posługiwać się każdą z tych dawnych prawd, nie zapożyczając nawet najdrobniejszej części, gdyż to On wszystkie je zapoczątkował. Zaszczepił je w umysłach i myślach każdego pokolenia, a gdy przyszedł na nasz świat, uporządkował i ożywił prawdy, które obumarły, czyniąc je bardziej dobitnymi dla dobra przyszłych pokoleń. To Jezus Chrystus miał moc wydobywania prawd z rumowiska i ponownego przekazywania ich światu z większą niż pierwotnie świeżością i mocą. Manuscript Releases, tom 13, 240, 241.

Klucze Piotra służyły do związywania i rozwiązywania, a Piotr reprezentuje ostatnią chrześcijańską Oblubienicę, którą stanowią sto czterdzieści cztery tysiące. Związujące poselstwo

Piotra, reprezentowane w świadectwie stu czterdziestu czterech tysięcy, jest zapieczętowaniem. Rozwiązujące poselstwo Piotra w świadectwie stu czterdziestu czterech tysięcy jest islamem trzeciego biada.

"Wówczas ukazał mi się trzeci anioł. Powiedział mój towarzyszący anioł: 'Straszne jest jego dzieło. Groźna jest jego misja. On jest aniołem, który ma oddzielić pszenicę od kąkolu i zapieczętować, lub związać, pszenicę dla niebiańskiego spichlerza. Te sprawy powinny pochłaniać cały umysł, całą uwagę.'" Wczesne pisma, 119.

Pszenicę związaną reprezentuje ofiara z pierwocin pszenicy w Pięćdziesiątnicę, która jako ofiara kołysania oznaczałaby wzniesienie chorągwi stu czterdziestu czterech tysięcy. Zapieczętowanie ludu Bożego jest wewnętrznym poselstwem Piotra, które ma miejsce w historii islamu trzeciej biady, stopniowo rozwiązywanej od 11 września.

A potem ujrzałem czterech aniołów stojących na czterech krańcach ziemi, trzymających cztery wiatry ziemi, aby żaden wiatr nie wiał na ziemię ani na morze, ani na żadne drzewo. I ujrzałem innego anioła wstępującego od wschodu, mającego pieczęć Boga żywego; i zawołał donośnym głosem do czterech aniołów, którym dano wyrządzać szkodę ziemi i morzu, mówiąc: Nie wyrządzajcie szkody ziemi ani morzu, ani drzewom, dopóki nie opieczętujemy sług naszego Boga na ich czołach. Objawienie 7:1-3.

Te cztery wiatry, które są powstrzymywane podczas związywania ludu Bożego, zostały uwolnione 11 września, a następnie powstrzymane przez George'a Busha młodszego. Zewnętrzne poselstwo Piotra to islam, a uwalnianie i powstrzymywanie islamu stanowi zewnętrzne poselstwo, które przenika czas pieczętowania. Człowieczeństwo Piotra jest związane z Boskością, gdyż klucze, które mu dano, wyrażają zgodność między niebem a ziemią.

Będziemy kontynuować to badanie w następnym artykule.

Ciemność Złego ogarnia tych, którzy zaniedbują modlitwę. Szeptane pokusy nieprzyjaciela wabią ich do grzechu; a wszystko dlatego, że nie korzystają z przywilejów, jakie Bóg im dał w boskim ustanowieniu modlitwy. Dlaczego synowie i córki Boże mieliby się wzdragać przed modlitwą, skoro modlitwa jest kluczem w ręku wiary, otwierającym niebiański skarbiec, w którym są złożone niewyczerpane zasoby Wszechmocy? Bez nieustannej modlitwy i pilnej czujności grozi nam popadnięcie w niedbalstwo i zejście z właściwej drogi. Przeciwnik ustawicznie stara się zagradać drogę do przebłagalni, abyśmy przez usilne błaganie i wiarę nie otrzymali łaski i mocy, by oprzeć się pokusie.

Istnieją pewne warunki, od spełnienia których możemy oczekiwać, iż Bóg wysłucha i odpowie na nasze modlitwy. Jednym z pierwszych z nich jest to, byśmy odczuwali naszą potrzebę Jego pomocy. On obiecał: „Wyleję wodę na spragnionego i potoki na suchą ziemię”. Izajasza 44:3. Ci, którzy łakną i pragną sprawiedliwości, którzy tęsknią za Bogiem, mogą być pewni, że zostaną nasyceni. Serce musi być otwarte na działanie Ducha Świętego, w przeciwnym razie błogosławieństwo Boże nie może zostać przyjęte.

Nasza wielka potrzeba sama w sobie jest argumentem i najwymowniej oręduje za nami. Jednak Pana należy szukać, aby to uczynił dla nas. On mówi: 'Proście, a będzie wam dane'. A

także: 'Ten, który nawet własnego Syna nie oszczędził, lecz wydał Go za nas wszystkich, jakżeż nie miałby wraz z Nim darować nam wszystkiego?' Mateusza 7:7; Rzymian 8:32.

Jeśli żywimy nieprawość w naszych sercach, jeśli trwamy przy jakimkolwiek znanym grzechu, Pan nas nie wysłucha; lecz modlitwa skruszonej, pokutującej duszy jest zawsze przyjęta. Gdy wszystkie znane krzywdy zostaną naprawione, możemy wierzyć, że Bóg wysłucha naszych prośb. Nasza własna zasługa nigdy nie zjedna nam łaski Bożej; to zasługa Jezusa nas zbawi, Jego krew nas oczyści; jednak mamy do wykonania dzieło polegające na spełnieniu warunków przyjęcia.

Kolejnym elementem skutecznej modlitwy jest wiara. „Kto przystępuje do Boga, musi wierzyć, że On jest, i że On wynagradza tych, którzy Go pilnie szukają.” List do Hebrajczyków 11:6. Jezus powiedział do swoich uczniów: „Czegokolwiek pragniecie, gdy się modlicie, wierzcie, że to otrzymujecie, a będzie wam dane.” Ewangelia według Marka 11:24. Czy wierzymy Mu na słowo? Droga do Chrystusa, 94–96.

„Oto lekcja dla młodych mężczyzn, którzy wyznają, że są sługami Bożymi, niosącymi Jego poselstwo, a którzy są wyniesieni we własnym mniemaniu. Nie potrafią wskazać w swoim doświadczeniu niczego niezwykłego, jak mógł to uczynić Elias, a jednak czują się ponad wykonywaniem obowiązków, które jawią im się jako służebne. Nie zejda z godności swej służby, aby wykonać potrzebną posługę, obawiając się, że będą pełnić pracę sługi. Wszyscy tacy powinni uczyć się na przykładzie Eliasza. Na jego słowo skarbnice niebios — rosa i deszcz — zostały zamknięte dla ziemi na trzy lata. Samo jego słowo było kluczem, który otworzył niebo i sprowadził ulewy. Został uczczony przez Boga, gdy, zanosząc swą prostą modlitwę w obecności króla i tysięcy Izraela, otrzymał odpowiedź: ogień strzelił z nieba i rozpałił płomień na ołtarzu ofiary. Jego ręka wykonała sąd Boży, gdy zgładził ośmiuset pięćdziesięciu kapłanów Baala; a jednak, po wyczerpującym trudzie i najdonioślejszym triumfie dnia, ten, który mógł sprowadzić z nieba chmury, deszcz i ogień, był gotów podjąć posługę sługi i biec przed rydwanem Achaba w ciemności oraz w wichrze i deszczu, aby usłużyć władcy, którego nie wahał się zganić prosto w twarz z powodu jego grzechów i zbrodni. Król przejechał przez bramy. Elias otulił się swoim płaszczem i położył się na gołej ziemi.” Świadectwa, tom 3, s. 287.